

[Indenrigsministeren]

Så er der nogle, der mener, at man kunne opnå det ved, at staten blot gav lidt mere i tilskud. Dertil vil jeg blot sige, at staten ikke har reservermidler liggende. Der er i forvejen et underskud på statens finanser i 1990, og det bliver en mammutopgave at forhindre underskud i 1991. Til dem, der giver gode råd om, at det ikke gør noget, at staten har underskud, vil jeg sige: Læs forhistorien op til 1982 og 1983, da man mente, at det ikke betød så meget.

Når vi har kunnet blive enige med Amtsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening, på trods af at opgaven har været vanskelig – for sandheden er, at de krav, der stilles til de lokale folkevalgte, er større end før – skyldes det, at vi har været enige om målene. Vi har ikke diskuteret, hvorvidt skatterne skulle stige i 1991. Vi har ikke skullet diskutere, om det var fornuftigt, at man over en 4-årig periode kunne skitsere skattefald. For vi har fra starten været enige om, at skatterne ikke måtte stige i 1991. Og vi har været enige om fornuften i skattefald på lang sigt.

Det, vi har brugt tid på at forhandle, er, hvordan vi så kan nå de fælles mål, hvordan vi kan fylde de huller, der er, efter at man har sparet det maksimale. Og det maksimale er så lagt til, at man i kommuner og amter skal spare som i staten på de styrbare områder, hvad der modsvarer ca. 1,3 pct. for budget 1990 til budget 1991. Det har igen noget at gøre med opfattelsen af ansvar, at kravet på statens niveau ligner kravet til amter og kommuner – altså en parallelitet imellem opgaverne.

Det er ud fra den ansvarlige opfattelse, vi har ført vores forhandlinger, og derfor vil jeg gerne tilslutte mig hr. Glønborg og andre, der roser de kommunale parter. Det er jo det, der sikrer det kommunale selvstyre: at hver part løfter sin del af ansvaret. Det er jo det, der giver det mening, at vi yderligere kan decentralisere, at vi kan fjerne magt fra Folketinget og lægge den ud til amter og kommuner og ud til borgerne. Ansvarsfølelsen findes derude – i virkeligheden jo i en større grad end det, vi hører hos den socialdemokratiske ordfører.

Der er i bestyrelsen for Kommunernes Landsforening tale om, at samtlige borgmestre, samtlige socialdemokratiske repræsentanter tilsluttede sig forslaget. Derfor burde den kritik, der lød fra Socialdemokratiets ordfører, egentlig holdes inden for Socialdemokratiet, til man dér er blevet enige om, om det er en god

eller dårlig idé. Jeg tillægger det større vægt, hvad de socialdemokratiske lokalpolitikere mener om problemerne som lokalpolitikere, end hvad landspolitikere nødvendigvis måtte mene om de samme problemer, som de trods alt ikke skal løse.

Hr. Graversen og til dels også hr. Bjørn Poulsen spørger til, hvordan man skal nå medicinbesparelserne. Det ved jeg ikke, men det er det, der skal undersøges, for det er ikke noget mål i sig selv, at medicinudgifterne skal være høje. Amtsrådsforeningen har ikke noget ønske om, at vi nødvendigvis skal holde det niveau for medicinudgifter, som vi har. De mener faktisk, at det ville være gavnligt for alle, hvis medicinudgifterne var lavere, måske fordi der var bedre markedsmekanismer om prisdannelsen, så de medicinske præparater var billigere; måske også fordi der var mindre behov for medicin, altså hvis vi spiste lidt mindre medicin, især de raske. Der er mange ting, mange facetter at diskutere, når det gælder medicinudgifter.

Hr. Graversen nævnte problemet med erhvervspolitikken, dette at føre aktiv erhvervs politik. Det er jo nyttigt, at der er kommet en OECD-rapport, som ikke siger andet end det, vi ved i forvejen, nemlig at skal vi virkelig gavne dansk erhvervsliv, skal vi gavne produktionen og beskæftigelsen, så skal vi have skattetrykket ned. Der er nogle, ser jeg, der ryster på hovedet, men det er altså det, der står i OECD-rapporten som et særligt dansk problem. Skattetrykket er for højt.

I al beskedenhed skal aftalen for 1991 forhindres, at skattetrykket, når det gælder amter og kommuner, stiger yderligere. Skal vi have yderligere skub, så må opgaven være i fællesskab at reducere skatterne yderligere, men vi ved også – det ved både kommuner og amter – at skal skatterne ned, så er der kun én vej: det er at reducere udgifterne. Det er den eneste vej.

Det er så også et svar til fru Jane Oksen, der spørger: Hvad med personalesiden? Er alt opgivet med hensyn til en reduktion af det samlede antal offentligt ansatte? Dertil må jeg sige, at de offentligt ansatte får løn, og når 85 pct. af de kommunale udgifter på styrbare områder går til løn, og hvis sparekravet på de områder er i alt 1,3 pct., så betyder det, at ca. 1 pct. af det nuværende antal stillinger skal reduceres i 1991. Det svarer til ca. 6.000. Man er altså ikke i stand til at lønne personer, hvis ikke man har